

Chương 1

Đâu xuân, gió đêm vẫn cứ lạnh như cắt.

Lý Viện Viện chạy điên cuồng, hơi thở biến thành sương trắng lượn lờ dưới ánh trăng, nàng loạng choạng vấp ngã trong tiếng thúc giục liên tiếp: "Công chúa nhanh đi."

Đường thì quá gập ghềnh, còn chiếc áo trên người thì thật sự quá đôi phức tạp, kim quán trên đầu méo xệch, giày thêu dưới chân không biết đã rơi ở đâu từ lúc nào. Nhưng tốc độ chạy của nàng vẫn chậm hơn người khác rất nhiều.

Đội hộ vệ bảo vệ nàng cũng không thể không chậm lại theo.

Lý Viện Viện nhìn thấy ánh lửa lấp loáng trong rừng cây càng lúc càng gần, bèn dứt khoát chộp kim quán trên đầu ném sang một bên, giật thắt lưng xuống, vừa chạy vừa trút bỏ chiếc áo khoác phức tạp.

Người nàng trở nên nhẹ hơn rất nhiều, trong lúc Lý Viện Viện tưởng mình nhất định có thể chạy nhanh như bay, chân lại bị chiếc áo vừa cởi ra quấn lấy, thảm hại vấp ngã sóng soài.

Nàng cảm phần quay đầu xé y phục dưới chân, nhưng cánh tay gầy ốm lại chẳng kéo nổi chất liệu vải dày chắc, nếu nàng không gầy ốm thế này thì tốt rồi, Lý Viện Viện nghĩ, nếu nàng có thể khỏe mạnh hơn chút nữa... khỏe mạnh thêm hơn chút nữa thì tốt rồi...

Trong lúc hoảng loạn, hàn quang chợt lóe sáng, phụng bào đáp lại bằng một tiếng rách, Lý Viện Viện ngẩng đầu, thấy Yến Tư Thành đứng trước mặt nàng, nắm tay nàng kéo lên: "Điện hạ, tình thế cấp bách, xin thứ cho thuộc hạ..."

"Công ta!" Không chờ chàng nói hết, Lý Viện Viện đã không hề do dự mượn sức trèo lên vai chàng: "Đi!"

Khải giáp kiên cố khiến Lý Viện Viện cực kỳ khó chịu, nhưng tốc độ đi đường hiển nhiên nhanh hơn lúc này rất nhiều.

Bỗng nhiên phía trước bùng lên mấy ngọn lửa, chỉ nhiều chứ không ít hơn số người đang đuổi đến phía sau.

Yến Tư Thành nhíu chặt mày, đổi sang hướng khác tiếp tục chạy trốn, nhưng trước mắt lại là vách núi cheo leo.

Không còn đường thoát, chỉ đành tử chiến.

Trên vách núi trắng treo lạnh lẽo, Lý Viện Viện nhìn thấy vô số ánh đao bóng kiếm tung bay trước mắt mình, nàng không nhớ nàng bị hất xuống vách núi thế nào, nàng chỉ nhớ Yến Tư Thành dùng cánh tay bị thương liều mình kéo nàng lại, máu tươi đặc quánh từ nơi hai cánh tay đang níu lấy nhau của hai

người ngoằn ngoèo chảy xuống cánh tay nàng, vẽ thành một vết máu uốn lượn đáng sợ.

Ánh trắng lạnh lẽo tôn lên gương mặt tái nhợt như xác chết của Yên Tư Thành.

Nhưng chàng vẫn bảo vệ nàng như tất cả những lúc nàng gặp nguy hiểm trước đây.

Chàng nói, “Điện hạ đừng sợ.”

Lý Viện Viện nhìn thấy trên vách núi có một kẻ nào đó, vừa cười gian ác vừa đập lên bờ vai bị thương của Yên Tư Thành.

Võ công của Yên Tư Thành rất giỏi, nếu chỉ có một mình chàng chắc chắn có thể trốn thoát rất dễ dàng. Lý Viện Viện nghĩ vậy, nhưng nàng chưa kịp buông tay, bàn tay đầm máu bỗng vượt ra đồng tử Yên Tư Thành co rút lại, đau đớn trong mắt chàng vào khoảnh khắc đó dường như còn hơn cả lúc bị kẻ địch chà đạp dưới chân.

Lý Viện Viện chưa bao giờ cảm thấy cơ thể nhẹ đến vậy.

Nàng rơi xuống vách núi, tất cả hình ảnh đều trở nên dần xa, nhưng có một bóng người lại từ trên vách núi nhảy xuống, không màng sống chết bay về phía nàng, che lấp ánh trăng thê lương, chặn lại gió lạnh thấu xương.

Ôm nàng trong lòng ngực ấm áp, dùng sinh mạng để bảo vệ nàng...

“Tu Thành ngu trung...” Nàng nghe thấy mình nói vậy.

“Nếu Điện hạ chết, Tu Thành cũng không thiết sống nữa.”

Không ... thiết sống nữa sao ...

“Ầm” một tiếng cực lớn, Lý Viện Viện cảm thấy toàn thân đau đớn rã rời, đầu óc nàng hơi váng vất, trong lúc mơ màng, nàng cảm thấy sau lưng là mặt đất lạnh lẽo, trước mắt là ánh sáng vàng chói chang chao đảo, còn có tiếng người huyên náo nói những ngôn ngữ nàng nghe không hiểu...

“Mọe, Lý Viện Viện, cậu bị ngu à, diễn nhảy xuống vực thì cậu phải nhảy vào tấm nệm đạo cụ chứ!”

“Mọe! Còn ngây ra đó làm gì, cô ả té ngã bất động luôn rồi! Kêu thầy đi!”

“Mọe! Thầy cũng không khiêng nổi cô ấy hả? Gọi xe cứu thương của trường tới đi!”

Trước khi hôn mê, Lý Viện Viện chỉ ngây người suy nghĩ...

Rốt cuộc “Mọe” là cái gì...

Lý Viện Viện đóng kịch nhưng mãi không nhập vai, bởi vậy bị Hội trưởng câu lạc bộ Kịch nói mắng té tát, nhất thời nghĩ quẩn, trong lúc diễn tập đã nhảy từ bục đạo cụ xuống nền nhà.

Người thì không sao, nhưng nền nhà thủng một lỗ.

Đây là nội dung Lý Viện Viện nghe bạn cùng phòng kể lại sau khi nàng tỉnh dậy trong bệnh viện của trường.

Vô dụng.

Một cô gái cùng phòng buộc tóc đuôi gà ngồi bên cạnh mắng nàng. Lý Viện Viện cũng cảm thấy mình rất vô dụng. Có nháy cũng nên nháy lên người Hội trưởng kia cho thủng một lỗ mới đúng. Nhưng hiện giờ hình như không phải là lúc nàng nên suy nghĩ chuyện này.

Lý Viện Viện nhìn cô gái bên cạnh vừa mắng nàng vô dụng vừa mắng Hội trưởng bệnh hoạn điên cuồng, nàng nhận thức rõ ràng rằng mình không quen cô nàng, nhưng trong đầu lại hiện ra một cái tên tương ứng – Châu Tình.

Suy nghĩ của Lý Viện Viện bất giác bay đi.

Nàng nhớ mình bị rơi xuống vách núi mà!

Cùng rơi xuống với Thị vệ trưởng của nàng, nhưng hiện giờ...

Nàng tỉnh lại ở một nơi lạ lẫm, trong đầu hình như còn tồn tại một phần ký ức không thuộc về nàng. Cơ thể này rất khác với nàng trước đây, nhưng chuyện kỳ dị hơn là ...

Chủ nhân vốn có của cơ thể này cũng tên Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện ngập tràn thắc mắc, nhưng cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được tại sao lại như thế này.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bệnh lại một lần nữa bị mở ra, một cậu con trai bị vác vào, hình như cậu ta bị thương ở trán, cứ mãi chống huyết thái dương, dường như vô cùng đau đớn, nhưng cũng giống như đang cất lực suy nghĩ chuyện gì đó.

“Yến Tư Thành, mày đừng dọa ông nha, mẹ nó chứ có ba bậc thang thôi mày cũng té ra nông nổi này hả?”

Cậu con trai vác Yến Tư Thành trông có vẻ rất căng thẳng, vừa đặt Yến Tư Thành xuống giường, bỗng nghe cô gái trên giường bên cạnh nhẹ giọng gọi: “Tur Thành?” Giọng nói có chút nghi hoặc, chút bất an, nhưng nhiều hơn hết là thăm dò.

Nghe thấy tiếng nói lạ lẫm nhưng giọng điệu lại rất đỗi quen thuộc gọi mình, Yến Tư Thành bừng mở mắt, giây phút đó, trong mắt tựa như phát sáng. Chàng quay đầu, tiếp xúc với ánh mắt của cô gái trên giường bên cạnh.

Sau đó hai người đều ngáy ra.

Lý Viện Viện quan sát cách ăn mặc của Yến Tư Thành từ trên xuống dưới. Tóc hất ngược lên trên, tựa như dùng mỡ heo định hình, có lác thế nào cũng không rối. Chiếc áo đỏ tươi lộ ra hơn nửa bắp tay, trên ngực viết ký hiệu gì đó

nàng không hiểu, quần xanh nhạt, ống quần xắn lên, chân mang một đôi giày vàng tươi chói đến muốn mù mắt, giữa quần và giày lộ ra hơn nửa cổ chân, trước cổ chân còn có mấy sợi lông tơ nói thô không thô, nói mảnh không mảnh.

“Tur ... Thành?” Lý Viện Viện không dám chắc chắn, gọi thêm một tiếng nữa.

Yến Tư Thành không đáp, nhưng nguyên nhân chàng ngây ra là vì cậu con trai bên cạnh chàng nghĩ sao nói vậy kêu lên: “Bé bự này là ai?”

Châu Tình ngồi bên cạnh Lý Viện Viện tính tình nóng nảy, lập tức đập giường đứng dậy: “Cậu ăn nói kiểu gì vậy!”

Cậu con trai không chịu yếu thế: “Hơ! Mập mà không cho người ta nói à!”

Mày Châu Tình dựng ngược: “Cậu có biết tôn trọng người khác không vậy!” Hai người lườm liếc nhau, mỗi người một câu cãi âm lên.

Trong âm thanh nền vang dội như vậy, câu “Công chúa Điện hạ” của Yến Tư Thành hiển nhiên gần như chẳng lọt lỗ tai người nào, nhưng Lý Viện Viện vẫn nghe thấy, vậy là nàng gật đầu: “Là ta, Thiên Ninh.”

Thiên Ninh là tên tự của Lý Viện Viện, người biết chỉ có thể đếm trên năm đầu ngón tay. Yến Tư Thành là một trong số đó.

Yến Tư Thành nghe vậy càng im lặng, đặc biệt là trong tình huống hai người bên cạnh đỏ mặt tía tai cãi nhau âm trời, sự im lặng của hai người càng trở nên rất quái dị.

Không ngờ... chàng vốn tưởng người ngựa nhón nháo rơi xuống vách núi chỉ có cái chết, kết quả hiện giờ họ sống lại và gặp nhau trong cảnh chó sủa gà kêu thế này... Cuộc đời quả là khó lường...

Yến Tư Thành bỗng lui về phía sau, cậu con trai diu chàng bên cạnh đang cãi hăng máu, nhất thời không chú ý, đến khi quay đầu nhìn lại thì Yến Tư Thành đã quỳ hai gối dưới đất, phủ phục khấu đầu: “Thuộc hạ bảo vệ bất lực, xin Điện hạ trách phạt.”

Hai người đang cãi nhau bên cạnh lập tức ngây ra, há miệng ngơ ngác nhìn chàng.

Giọng chàng rất yếu, hai người đều không nghe rõ lời chàng vừa nói, nhưng động tác của chàng đã đủ khiến họ kinh ngạc đơ người.

Châu Tình lùi lại một bước: “Làm... làm gì vậy, báỉ thần à!”

Cậu con trai bên cạnh Yến Tư Thành cũng giật mình, vội khom xuống diu chàng lên: “Yến Tư Thành mày dọa tao đó à ! Mày té hư não rồi hả?”

Yến Tư Thành vẫn quỳ dưới đất, không hề động đậy. Chỉ có Lý Viện Viện ngồi trên giường tựa như đã lấy làm quen, hờ hững nói: “Đứng dậy đi.” Châu Tình kinh hãi nhìn Lý Viện Viện, lòng không ngừng lảm bảm, con nhỏ này trở

nên bình tĩnh từ lúc nào vậy... Đột nhiên có một thằng con trai quỳ trước mặt mình mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh kêu người ta ...

Đứng dậy đi?

Làm màu làm mè gì vậy ...

Nhưng kinh hãi nhất là, Yên Tư Thành nghe vậy liền thật sự đứng dậy, cúi đầu yên lặng đứng đó không nói thêm một lời, chàng tựa như không hề cảm giác được vết thương vẫn còn chảy máu trên đầu, chẳng buồn chùi lấy dù chỉ một lần.

Hai người ngoài cuộc nhất thời kinh hãi đến mức không biết nên nói gì.

Cửa phòng bị đẩy ra, bác sĩ của bệnh viện trường lười nhác bước vào: “Trò này, tránh ra nào, băng vết thương lại đi chứ.”

Đầu Tեն Tư Thành được quấn băng xong, bác sĩ của bệnh viện trường lại lười nhác đi ra. Cậu con trai không yên tâm nhìn Yên Tư Thành mấy lần, rồi lại nhìn di động: “Ê, chiều nay tao còn có lớp, đi trước đây, mày không có vấn đề gì thật chứ?”

Yên Tư Thành gật đầu. Lúc này cậu con trai mới vừa đi vừa ngoái đầu bước ra khỏi phòng bệnh, chẳng bao lâu, trong giỏ Châu Tình có thứ gì đó kêu lên, cô cầm một khối màu đen, nói một tràng vào trong, cuối cùng hét lớn: “Mịa, lão yêu bà lại điễm danh rồi!”

Châu Tình vội vàng cầm di động rồi xách túi lên, vỗ vào chân Lý Viện Viện, “Mình đi học trước đây, cậu chờ mình tan học tới đón cậu nha!”

Lý Viện Viện cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Chờ khi trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn hai người bọn họ. Yên Tư Thành lại đứng dậy, cung kính đứng bên giường Lý Viện Viện, sau khi Lý Viện Viện suy tư một hồi bèn hỏi: “Tu Thành có biết đây là nơi nào không?”

Yên Tư Thành lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Lý Viện Viện im lặng một hồi: “Tu Thành, lấy một tấm gương đồng tới cho ta.”

Yên Tư Thành ngần ra, tuy còn nghi hoặc, nhưng lại vô thức vui lập nghi hoặc trong lòng chấp hành mệnh lệnh. Chàng tìm được trên giường bên cạnh một tấm gương tròn, nhìn rõ bóng người bên trong, Yên Tư Thành hơi ngây người, một là vì dung mạo hiện giờ của mình, hai là vì tấm gương này... quả thật quá rõ, khiến chàng bất giác cầm trong tay soi thêm mấy lần. Nhưng nghĩ đến Lý Viện Viện còn đang chờ, chàng lập tức chùi chút bụi bên trên, nghiêm túc trình lên trước mặt Lý Viện Viện.

“Điện hạ, vật này không phải gương đồng, nhưng còn rõ hơn gương đồng nữa.”

Lý Viện Viện đón lấy chiếc gương, nhìn người bên trong, liếc bên trái, ngó bên phải, sau đó bóp bóp chiếc cằm đôi mũm mĩm của mình, kéo kéo đuôi mắt thon dài, rồi lại chọc chọc vào cái miệng nhỏ nhưng được thịt nặn thành hình, cuối cùng cười thỏa mãn.

Đây quả là một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành!

Chờ sau này nàng vẽ đôi mày rậm này thành mày tròn, thoa son lên, đầu cài một đóa mẫu đơn đỏ thật to, nhất định sẽ đẹp đến mức khiến người ta không dời mắt.

Lý Viện Viện nghĩ, cho dù trước đây nàng gặp phải cảnh ngộ gì, sau này sẽ gặp phải cảnh ngộ ra sao, cho dù hiện giờ nàng đã đến nơi nào, sau này phải đi về đâu, nhưng hiện giờ nàng có được một cơ thể đầy đặn nở nang xinh đẹp này, thật sự đã không còn gì tiếc nuối.

Trời xanh nhân từ, ban cho nàng được chuyển thể làm người, còn thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của nàng, Lý Viện Viện không thể không vui mừng.

“Tur Thành.” Lý Viện Viện nói, “Rơi xuống vách núi cũng tốt lắm.”

Yến Tur Thành ngẩn ra: “Điện hạ?”

Nàng nhìn mình trong gương, khi cười lên đôi mắt bị thịt dồn thành hình trăng lưỡi liềm, lòng vui như hoa nở: “Huynh biết đó, ta quanh năm gầy ốm nên không được phụ vương yêu thích, bởi vậy mới bị liên hôn với Vương tộc Bắc Nhung, rồi sau đó trên đường hòa thân bị thổ phi chặn giết, ta càng hận mình ốm yếu mà liên lụy các người. Bây giờ tốt rồi, ta không những không phải sầu não vì bị gả đến biên thùy xa xôi, mà còn có một cơ thể khỏe mạnh mà mình hằng yêu thích.”

Yến Tur Thành im lặng.

“Trên vách núi đó chắc ta đã chết một lần rồi, còn chủ nhân của cơ thể này hình như cũng ... Bởi vậy có thể sống lại coi như là ân phước trời ban, ta muốn tiếp tục sống ở đây cho thật tốt, thay thế chủ nhân vốn có của cơ thể này, vứt bỏ phong hiệu Công chúa Tĩnh An phụ vương phong cho ta, chỉ làm một người bình thường và sống thật tốt vì chính bản thân mình. Bởi vậy không thể để người khác phát hiện thân phận của chúng ta. Tuy không biết đây là nơi nào, nhưng cũng may ta vẫn nhớ được tên của những người ở đây, chắc tạm thời không bị phát hiện đâu, Tur Thành thì sao?”

Nghe Lý Viện Viện hỏi, Yến Tur Thành bèn đè nén tất cả cảm xúc: “Hình như cũng giống Điện hạ, tuy không biết những sự vật nhìn thấy, nhưng nếu gặp ai vẫn biết được họ tên người đó. Thuộc hạ sẽ cố gắng ước đoán tính cách của họ để không bị ai phát giác có điều khác thường.”

“Không.” Lý Viện Viện nói “Ta muốn hỏi Tur Thành nghĩ thế nào về nơi này?”

Yến Tư Thành thoáng im lặng, tiếp đó quỳ xuống hành lễ. “Thuộc hạ là người của phủ Công chúa, Điện hạ ở đâu đương nhiên Tư Thành cũng ở đó.” Thái độ muôn phần cung kính, vô cùng vâng lời.

Lý Viện Viện bỗng nhớ lại câu nói bên tai dưới vách núi trong gió lạnh.

“Nếu Điện hạ không còn, Tư Thành cũng không thiết sống nữa.”

Vì hai người đã trải qua một thời gian tiếp xúc với nhau rất dài, bởi vậy Lý Viện Viện biết, đó là lần duy nhất trong mười ba năm bầu bạn cùng trưởng thành, Yến Tư Thành dùng giọng điệu chứa chan tình cảm nói với nàng như vậy. So với sự cung kính lúc này, khoảnh khắc đó chàng mới thật sự bộc lộ cảm xúc của mình, nhưng có lẽ đó chỉ là sự kích động lúc hai người cùng nhau đứng giữa ranh giới sinh tử mà thôi...

Ranh giới sinh tử...

Lý Viện Viện nhìn Thị vệ trưởng đang phủ phục dưới đất, đột nhiên cảm thấy so với lời nói của Yến Tư Thành lúc đó, có lẽ hành động của chàng phải khiến người ta kinh ngạc và cảm động hơn mới đúng, nhưng lúc đó sao nàng lại cứ cảm thấy...

Chàng làm vậy là lẽ đương nhiên nhỉ?

Lý viện Viện suy nghĩ một lúc, nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi lại liền bảo Yến Tư Thành đứng dậy. Nàng đảo mắt nhìn mình trong gương, lại bắt đầu soi kỹ gương mặt mình, chỉ một giây sau bèn vứt hết tất cả vấn đề vừa suy nghĩ ra sau đầu.